

Kommittémotion

Motion till riksdagen 2017/18:528

av **Ali Esbati m.fl. (V)**

Medlingsinstitutets uppdrag

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Medlingsinstitutets uppdrag bör förändras så att det tydligt framgår att industrins lönenormering inte ska tolkas så att aktiva insatser för att minska de strukturella löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken omöjliggörs, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Inledning

De könsrelaterade löneskillnaderna är ett av de största strukturella problemen på den svenska arbetsmarknaden. Kvinnors genomsnittliga månadslön år 2016 var 88 procent av mäns lön. Löneskillnaden mellan kvinnor och män, det s.k. rålönegapet, var således 12,0 procent (Medlingsinstitutet 2017: Löneskillnaden mellan kvinnor och män 2016). I realiteten är dock skillnaden i arbetsinkomst mellan kvinnor och män betydligt större. Om man tar hänsyn till att kvinnor arbetar deltid i högre grad än män, och därmed inte har den lön de skulle ha haft om de hade arbetat heltid, är skillnaden i arbetsinkomst i stället 24 procent (skr. 2016/17:10). Det är en ohållbar situation som måste åtgärdas.

Den huvudsakliga orsaken till löneskillnaderna mellan kvinnor och män är att det finns en strukturell lönediskriminering av kvinnodominerade branscher. Yrken som i huvudsak innehas av kvinnor värderas systematiskt lägre än likvärdiga yrken som innehas av män, trots att yrkena kan antas vara av samma svårighetsgrad.

För Vänsterpartiet är ekonomisk jämställdhet en prioriterad fråga. Lönerna sätts på en marknad med avgörande inflytande för de organiserade parterna. Lönernas struktur och utveckling, och parternas möjligheter att påverka detta i viss riktning, påverkas samtidigt av bl.a. de lagar, regler och institutioner som finns på och runt arbetsmarknaden. Det finns inga enskilda åtgärder som enkelt kan bryta den strukturella lönediskrimineringen, men det finns mycket kunskap och fakta som sammantaget visar på behovet av handling på flera områden. Ett sådant område är lönebildningen och Medlingsinstitutets uppdrag.

Regeringen har vidtagit ett antal åtgärder för att motverka strukturell lönediskriminering i arbetslivet. På förslag från regeringen har riksdagen beslutat om ändringar i diskrimineringslagen (2008:567), bl.a. att lönekartläggningar för jämställda löner ska genomföras årligen och att detta ska omfatta företag med minst 10 anställda. Lagändringen trädde i kraft den 1 januari 2017. Vänsterpartiet välkomnar återinförandet av årliga lönekartläggningar, ett krav som vi drivit sedan den borgerliga regeringen ändrade periodiciteten och införde krav på lönekartläggning endast vart tredje år. Att kunna identifiera och korrigera osakliga löneskillnader är en viktig del i ett framgångsrikt jämställdhetsarbete. Genom att strukturell lönediskriminering åskådliggörs med tätare intervaller kan riktade insatser sättas in snabbare.

Vänsterpartiet anser dock att det krävs ytterligare åtgärder för att motverka könsdiskriminering i arbetslivet och komma till rätta med de könsrelaterade löneskillnaderna. Årliga lönekartläggningar är ett effektivt redskap för att korrigera osakliga löneskillnader på individnivå, men påverkar inte i sig den kollektiva lönesättningen. För att minska löneskillnaderna mellan kvinnor och män krävs mer. Det är hög tid att ta nästa steg mot en arbetsmarknad utan strukturell diskriminering av kvinnodominerade yrken. I det följande lägger vi därför åter fram ett förslag som, tillsammans med mer generella förslag i vår ekonomiska politik och vår arbetsmarknadspolitik, skulle spela en viktig roll i strävan efter jämställdhet i arbetslivet och en jämnare fördelning av arbete och inkomster mellan kvinnor och män.

Förändra Medlingsinstitutets uppdrag

1960 enades arbetsmarknadens parter om att fasa ut de särskilda kvinnolönerna ur kollektivavtalen och i stället tillämpa likalönsprincipen. Drygt ett halvt sekel senare kan vi konstatera att löneskillnaderna mellan kvinnor och män fortfarande är stora. Skillnaden kan inte förklaras av utbildningsnivå – tvärtom har kvinnor i genomsnitt en högre utbildningsnivå än män. Huvudorsaken är i stället att arbetslivet är starkt könssegregerat och att de yrken och branscher som domineras av män tenderar att vara högre avlönade än de kvinnodominerade. Män befinner sig också oftare än kvinnor på positioner i arbetslivet som ger högre lön därför att de anses innebära mer ansvar. Slutligen drabbas kvinnor också av direkt lönediskriminering, dvs. får en lägre lön än sina manliga kollegor endast p.g.a. sitt kön.

Om de strukturella löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken ska kunna åtgärdas måste lönerna i de kvinnodominerade branscherna kunna öka i en snabbare takt än i de mansdominerade. Även om en förändring av den könsrädda sammansättningen av olika yrkeskategorier också är viktig och välkommen, är det inte rimligt att detta ska ses som den enda lösningen för att uppnå jämställda löner för dem som i dag arbetar i kvinnodominerade yrken och som kan förväntas göra det också i en nära framtid, kanske hela sitt yrkesliv.

Lönerna på den svenska arbetsmarknaden sätts i avtalsförhandlingar mellan parterna. Vänsterpartiet står bakom och värnar kollektivavtalsmodellen och anser inte att staten ska lägga sig i vilka krav någondera part driver i avtalsförhandlingar. Däremot spelar staten, inom ramen för den svenska arbetsmarknadsmodellen, en roll i lönebildningen genom Medlingsinstitutet.

Ett av Medlingsinstitutets uppdrag är att bidra till en väl fungerande lönebildning där den konkurrensutsatta industrin sätter normen för löneökningstakten – det s.k. märket. Men myndigheten ska också verka för jämställda löner. Det är uppenbart att dessa mål i praktiken kommit att stå i motsättning till varandra. Märkets normerande roll gör att löneskillnaderna mellan traditionellt kvinnodominerade yrken och traditionellt mansdominerade yrken inte bara befästs, utan också ökar. Motsättningen mellan Medlingsinstitutets bägge uppdrag aktualiseras i samband med avtalsförhandlingarna mellan arbetsmarknadens parter. Medlingsinstitutet har i varje avtalsrörelse slagit fast att myndigheten inte kommer att medverka till några avtal som överstiger den löneökning som industriavtalet medger. Det har varit en tydlig signal till arbetsgivarna att de inte ens behöver förhandla om de jämställdhetsåtgärder som flera kvinnodominerade fackförbund begärt. Medlingsinstitutets tolkning av uppdraget innebär därmed en stark signal till fackförbunden att det inte är någon idé att prioritera strukturell utjämning av löneskillnader mellan mans- och kvinnodominerade yrken genom ändringar i relativlönerna mellan olika yrkesgrupper.

Industrins lönenormering har under flera år varit föremål för debatt. Flera arbetstagarparter har pekat på dess cementering av de könsrelaterade löneskillnaderna. Samtidigt har det faktum att den internationellt konkurrensutsatta industrin ges en sådan avgörande roll i lönebildningen, trots ändrad struktur i den inhemska ekonomin och ändrade behov på den inhemska arbetsmarknaden, ifrågasatts från flera håll. Mot invändningarna om otillräcklighet avseende könsutjämnande effekter står det faktum att industriavtalets märkessättning sedan tillkomsten 1997 förmått skapa generella reallöneökningar. Industrinormeringen ses inte längre som lika självklar, men dess fördelar komplicerar frågan om att ersätta den med ett annat lönenormeringssystem i en ekonomi som den svenska, som alltså måste karaktäriseras som liten och öppen. Ett alternativt lönenormeringssystem kan enligt Vänsterpartiets synsätt bara utarbetas av parterna på arbetsmarknaden, även om en bredare samhällsekonomisk debatt bör välkomnas. De svårigheter som finns i det nuvarande systemet behöver däremot kunna pareras inom ramarna för Medlingsinstitutets uppdrag.

Vänsterpartiet menar att begreppet ”väl fungerande lönebildning” per definition även bör omfatta en systematisk utjämning av de strukturella löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken. Det skulle knappast innebära en mer omfattande statlig styrning av lönebildningen än nuvarande tolkning av begreppet, där industrinormens procenttal som tak för alla avtal bidrar till att upprätthålla strukturella löneskillnader. Medlingsinstitutet är redan i dag en myndighet varigenom staten uttrycker en ståndpunkt om lönebildningens ramverk.

Vänsterpartiet har tidigare lagt fram förslag till riksdagen om att Medlingsinstitutets uppdrag bör förändras och förtydligas i syfte att minska de strukturella löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken. Ett sådant förslag har också framförts av flera fackförbund, framför allt de som organiserar kvinnodominerade yrkesgrupper.

Arbetsmarknadsutskottet har avslagit våra förslag med hänvisning till att det i Medlingsinstitutets uppdrag att verka för en fungerande lönebildning bl.a. ingår att tillvarata och upprätthålla den samsyn som finns på arbetsmarknaden om den konkurrensutsatta industrins lönenormerande roll (2016/17:AU5). Vänsterpartiet menar dock att även om det finns en samsyn om den aktuella lönebildningsmodellens förmåga att upprätthålla reallöneökningar, utesluter inte detta att det också finns en allt bredare uppfattning hos framför allt arbetstagarparterna om behovet av att söka andra och kompletterande lösningar. Exempelvis kan nämnas att de samverkande fackförbunden i

6F har beslutat att utarbeta en lönesättningsmodell som parerar könsobalansen samtidigt som den upprätthåller reallöneökningar.

Vi menar dock att detta inte är tillräckligt. Medlingsinstitutets uppdrag bör förändras så att det tydligt framgår att industrins lönenormering inte ska tolkas så att aktiva insatser för att minska de strukturella löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken omöjliggörs. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Ali Esbati (V)

Ulla Andersson (V)

Momodou Jallow (V)

Daniel Riazat (V)

Christina Höj Larsen (V)

Wiwi-Anne Johansson (V)